

den lige og almindelige Valgret, som jeg ogsaa kunde have Lyst til at opfriske ved denne Lejlighed. Biskop Mynster havde sagt, at den almindelige Stemmeret var Øjeblikkets Værk. Saa svarer Asmund Gleeurup: „Det vil nu i og for sig ikke sige noget, thi det største og det ædleste kan undfanges og blive til i Øjeblikket. Men skal denne Ytring forstaaes saaledes, som om den almindelige Stemmeret, der nu ligger for os, er en Rus, drukken i Paris, og hvis Dumbhed har svævet over Landene og gjort Folkene øre i Hovedet, saa siger jeg: Det er ikke sandt! Den fri Stemmeret er en gammel Tanke, et af disse Frøkorn, som Stormene — de frygtelige og dog velgørende Storme — fra forrige Aarhundrede have bragt ud over Landene, og som, efter længe at have slaet Rod og skudt Stængel, nu begynde at knoppes.“ „Den fri Stemmeret“ — slutter Gleeurup — „er en af de Tanker, der indeholdes i de høje, evige og kristelige Ord: Frihed, Lighed og Broderskab.“

Det blev sagt af Bondevennen Gleeurup i 1849. Det er i denne Aand, vi fremdeles virke, det er i denne Aand, vi ønske Forfatningsprogrammet løst.

Røde: Naar man tager denne Betænkning for sig, giver den Indtrykket af en overmaade stor og stærk Enighed. I Begyndelsen af Betænkningen fremhæves det, at hele Udvalget paa et enkelt Medlem nær synes at forene sig om fælles Synspunkter: en Fastholdelse af Folketingsvalgkredsens Antal, en stærk Udvidelse af Valgretten, Nedsættelse af Valgrets alderen og Afskaffelse af den privilegerede Valgret. Meget stærke ere jo ogsaa de Forsikringer, som fra Regeringspartiets Side afgives om dets Ønske om at fremkalde en saadan omfattende Forfatningsforandring. Man skulde da synes, at det er besynderligt, at en saa stærk og tilsyneladende fuldstændig Enighed om Principerne ikke ogsaa kunde samle sig om Fremgangsmaaden. Men her ere jo Uoverensstemmelserne alvorlige, for saa vidt Flertallet i denne Sag erklærer, at det kun vil gaa frem paa en ganske bestemt Maade, nemlig gaa til en Reform af Folketinget. Ogsaa i Dag gentog jo deres Partiofdfører, at man maa skabe et stærkt

Folketing, før man gaar til den omfattende Forandring. Det er imidlertid ikke blevet klargjort, hvorfor dette Folketing, der har Evne til at beskæftige sig med alle store Spørgsmaal, og stillet overfor et hvilket som helst Spørgsmaal ellers aldrig møder denne Indvending, at vi maa først gøre dette Ting til et stærkere Udtryk for Befolkningen, før vi give os i Lag med denne Opgave, — paa et eneste Omraade og kun paa dette, nemlig paa Forfatningsomraadet, ikke skulde være tilstrækkelig stærkt.

Disse Udtalelser ere Reminiscenser fra i Fjor og i Forfjor. Men den Hovedindvending, der blev gjort i Fjor, at der i Spidsen for Landets Styrelse sad en Regering, som ikke havde noget Flertal bag sig, og som samtidig optog til Løsning to forskelligartede Spørgsmaal, som man fra Flertallets Side ikke mente at kunne løse i Fællesskab, kan ikke mere fremføres, idet denne Regering jo er erstattet af en Flertalsregering, som har ført det ene Spørgsmaal til Afgørelse, og som derfor meget vel maatte kunne tænkes at tage den anden Sag op. Den Dagsorden, hvormed man i sin Tid fra Regeringens Side søgte at standse det mere omfattende Forfatningsforslag, gik ud paa, at Folketinget overfor de Forslag, der forelaa, udtaler „at det anser en paa fyldestgørende Maade forberedt almindelig Revision af Grundloven og særlig en Omdannelse af Landstinget i Juni-Grundlovens Aand for en Opgave, der, saa snart de politiske Forhold tillade det, bør søges løst, og at det ikke anser noget af de forelagte private Lovforslag for at være et egnet Udgangspunkt for en saadan Forfatningsrevision“. Men disse private Lovforslag eksistere jo ikke mere, vi have i Stedet derfor et Regeringsforslag, og jeg ser da ikke, hvorfor Regeringen ikke lige saavel paa fyldestgørende Maade kunde have forberedt en almindelig Revision af Grundloven, som den har kunnet forberede denne mindre omfattende, her er Tale om.

Man møder os ofte fra Regeringspartiets Presse med den Indvending, at vi forvort Vedkommende skulde tage Lære af, hvorledes radikale Partier i andre Lande stille sig; vi skulde f. Eks. tage Lære af, hvorledes engelske radikale Partier stille sig, idet de skyde særlige Krav til Side